

Saj ne more biti res, pa je!

Krasen sončen popoldan je bil, šume ob reki Muri so nezadržno vabile, a resno delo duhovnih vaj, ki jih opravljamo ta teden, so nam izpile še zadnje moči, tako da smo popoldan namenili častitljivi italijanski praksi »la siesti«, kar bi po naše pomenilo popoldanski »spanček«.

A glej ga zlomka, takrat ko bi bil človek najbolj potreben diskretnega miru, se vedno nekaj zgodi, da te vznemiri. Lahko te pokliče prijatelj, nekdo se zmoti v številkah, kakšen išče informacije na napačnem mestu ... skratka mobitel zvoni vsake toliko časa, tako da je za ponoret. Tokrat je mobitel miroval, le dekan je namesto g. župnika štirikrat klical g. Mirka. On pa že ve, kako se temu streže, dovolj ima že let in izkušenj, zato je telefon »pozabik« v sosednji sobi. A kljub temu ni imel miru.

Okrog 4. ure popoldne namreč po hiši zavihra g. Janez, kar je ob tej uri zanj zares nenavadno in »podljivo« smo morali vsi v našo privatno obednico. Nekoliko nejevoljni smo »prilezli« iz svojih lukenj, gledali kakor Krpan Brdavsa, dokler nismo opazili nenavadno steklenico

prestižnega vina v njegovi roki. Huraaaaaaa ... smo v en glas završali, kaj bomo pa danes praznovali?

In potem se je g. Janez povsem raznežil, ko nam je slovesno razodel, da Evropa še do nadaljnjega financira projekt Rokodelske akademije in vse v njej zaposlene. Oooooooo ... to pa so opravičeni razlogi, da je sredi popoldneva tako hrupno razgrajal po naši hiši.

In potem je g. Mirko s tresočimi rokami vzel v roke steklenico in počasi dešifriral njeno žlahtno vsebino. Takole nam je počasi in s poudarkom bral: »Vinum regum, rex vinorum, TOKAJI SZAMORODNI ÉDES/SWEET.« Kakor vi, smo tudi mi razumeli samo to, da »mora iti« za vrhunsko madžarsko vino tokaj, kralja vseh vin.

Oči so se nam zaiskrile, v grlu se je začutila neprijetna suša in težko smo čakali, da je g. Mirko

steklenico nežno in spoštljivo pripravil do tega, da je odvrгла zamašek. Potem pa je pobudo prevzel g. Janez in v visoke vinske kelihe je »curnila« plemenita pijača, izrazitih arom in temno rubinaste barve. To smo vtikali nosove v kozarce in inhalirali žlahtno cvetico, vmes pa že polni fantazije doživljali prve

kapljice po žejnih grlih. Potem so kozarci zazvonili, kakor bodo po velikem petku prvič zazvonili novi verženski zvonovi. Oooooooooooooooooo, kakšno doživetje, ko smo končno to neverjetno vsebino začutili na jeziku. Brbončice so kar poskakovale od radosti, mi pa z njimi, saj je te neverjetno dobre kapljice spremljala neverjetno dobra novica.

Ko smo do zadnje kapljice posušili vrhunski tokaj in steklenico še trikrat oželi, je začuden nad šundrom v obednici nenapovedano vstopil tudi ravnatelj, g. Ivan Turk. Najprej sploh nismo vedeli, ali naj se opravičujemo zaradi hrupa, ki smo ga

zganjali, ali zaradi vina, ki smo ga popili, ali naj mu na dolgo in široko opišemo veselo novico. Potem pa smo le nekako izjecljali, češ, da so razlogi tako za hrup kakor za popito vino. Po fotografiji sodeč lahko vidite, da z razlago ni bil najbolj navdušen, mi pa smo si le oddahnili od zelo neprijetne zadrege.

Takoj smo sklenili, da se bo še to leto ta »takoj« spremenil v »tokaj«. Prav v takšni sestavi, kakor smo danes praznovali ta pridobljeni projekt, bomo obiskali rojstni kraj tokaja, slavno madžarsko mesto Tokai. In če »Bog da«, bomo to vinsko Meko na Madžarskem obiskali še s kakšnimi prijatelji. Zato vam toplo priporočam, da ste dobri z g. Janezom, g. župnikom, Mirkom in Markom, saj podati se na takšno pot v njihovi družbi, bi bila bajna ponudba, ki je ne gre zamuditi!

Sosedska pomoč ali delo na črno

Dva soseda nekje sredi Jeruzalemskih goric sta izkoristila lep nedeljski popoldan in se kratkočasila ob kozarčku belega, daleč stran od žena in otrok, ki tako ali tako niso delali preglavic, saj je dela po hiši dovolj, komunikacijske povezave pa tudi odlične za zaposlitev slednjih ...

In ko sta tako mlatila prazno slamo, ki je ob kozarčkih postajala vedno bolj sveža in polna, sta v daljavi spodaj v dolini ugledala tri pohodnike. Ni jima bilo treba ugibati, kdo neki bi to bili, saj je že njihovo na videz brezpotno tavanje po obronkih vinogradov kazalo, da to pač niso navadni turisti, temveč salezijanci iz bližnjega Veržeja.

Njihova pot je vodila do Svetinja, nato so se skrili za idilične jeruzalemske gričke in se po daljšem času zopet pojavili pri Jeruzalemu. Ker jih od tam nekam dolgo ni bilo nazaj med vinske trte, sta si soseda veselo pomežiknila in tudi sama izpraznila kozarčke. Ja, tudi tile salezijanci so krvavi pod kožo in znajo uživati ob vrhunskih okusih dobre kapljice pri še boljših vinotočih, ki jih že dolgo poznajo. Sicer so si pa to zaslužili, saj so prehodili že lep kos goric.

Ko sta tako premišljevala naša dva soseda, se je na sosednjem hribu, kjer je sicer mrgolelo turistov in klasičnih sprehajalcev, pa tudi avtomobilov je bilo za navadno nedeljo parkiranih nenavadno

veliko, zopet pojavila tista trojica in se s ceste takoj spustila pod rob med trte. In spet so se skrili za hribom. Ko sta soseda že skoraj obupala, sta se dva osebka pojavila na bližnjem hribčku. Ni bilo dvoma: spet salezijanca, a tokrat le dva, ki sta se napotila naravnost pod breg k salezijanarci ...

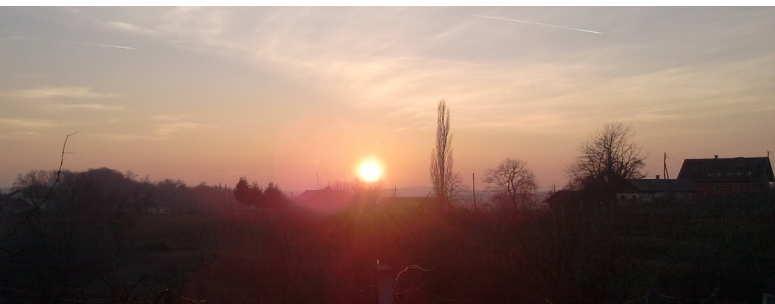
Ne da bi se preveč sekirala za tretjega, ki ga ni bilo od nikoder in ko sta spet posnemala salezijanca tam spodaj pri počitku v zavetju toplega sonca, se je po cesti pripeljal ford. To bo gotovo tretji salezijanec, saj je avto poznan.

A kako se jima je zaletelo v grlu, ko je avto z glavne ceste zavil naravnost v vinograd. Sicer to ni nič posebnega, pot je široka in lepa, če le ne bi bil čas najmanj primeren. Toplo sonce današnjega dne je varljivo, zemlja pa vsaj nekaj centimetrov odtaljena in zato najboljša drsalnica ... Nista se še utegnili razgledati naokrog, ko sta pod hribom zaslišala podivjano tuljenje avtomobilskega motorja.

In spet sta si privoščila predstavo: ford je obstal v blatni zemlji, ravno v tistem delu, kjer je bil košček zemlje čez pot prekopan. In to je bilo dovolj. Ni dolgo trajalo, da so se vsi trije salezijanci,

dva nasmejana in eden ne preveč, izza salezijanarce zgrnili okrog avtomobila ter opremljeni s korci, deskami, lopatami in še s čim začeli operacijo *Odpelji forda*.

Težka mora biti njihova tlaka, sta vedno bolj postajala zaskrbljena tudi soseda. Korci so pokali, deske so se drobile in niso prijele, avtomobil pa je bil vedno bolj v blatu, tako kot so bili vedno bolj blatni tudi salezijanci. In ko so na plano privlekli še dvigalko ter jo zrinili pod tisti blatni avto, je bilo prvemu sosedu dovolj, saj je vedel, koliko je ura, vzel v roke mobilni telefon in poklical ne preveč nasmejanega salezijanca, katerega telefonsko številko je imel. In prav diplomatsko ga je pobaral, kako in kaj, če se bo kaj oglasil, ker ga je pač opazil, da je zapeljal naravnost v vinograd ...

Ne preveč nasmejani salezijanec je hitro dojel, kam pes taco moli in ga kar naravnost poprosil, če

lahko priskrbi kakšen traktor. Tako je prvi sosed namignil drugemu, naj gre domov po traktor, sam pa zajahal kolo in se spustil naravnost v vinograd pod hrib. Če je ne preveč nasmejani salezijanec zagodrnjal, da zgornji sosed očitno opazuje, kaj se dogaja, je drugi salezijanec nasmejano dopolnil, da so se tudi pri sosednji hiši dvignile vse rolete in odgrnile vse zavese. Za take mirne kraje je to pač dogodek, ki ga vsak rad pogleda ...

In tako se je sosed na blatnem kolesu pripeljal ves blaten do treh salezijancev, kmalu za njim pa je priropotal tudi traktor. Skupaj so naredili načrt reševanja, zaman iskali kljuko na avtomobilu (je pač ford) in ko je niso našli niti pri orodju, se je prvi sosed kar peš podal domov in privlekel s seboj vse kljuke svojih avtomobilov. A ker nobena ni bila prava (spet ford), so verigo zapeli kar za podvozje avtomobila in ga ritensko potegnili čez prekopan kos odtajane zemlje in naprej po ovinku vse do vrha na cesto.

In ko se je sonce ravno namenilo spustiti za gorice daleč v daljavi, so vsi srečni, a blatni prispeli do soseda, ki je vse povabil na kozarček belega. Tokrat se je tudi ne preveč nasmejani salezijanec nasmejal ... A o tem, ali je bila to sosedska pomoč ali delo na črno, pač niso razpravljali ...

Pustni torek v vinogradu

Pustni torek nas ni kaj preveč zaposloval, še posebej zato, ker je bil to tudi dan žensk (8. marec), zato smo se spet trije salezijanci odločili, da gremo v gorice pogledat, kako je kaj s trtami. Ko smo videli, da so trte vzorno obrezane (veza-ti je še prezgodaj), smo šli v »salezjanarco«, beri našo zidanico. Uf, kako je bilo mrzlo in neprijetno.

G. župnik je takoj pokazal svojo skavtsko izo-brazbo in je hotel zakuriti peč. Pa ni in ni hotelo zagoreti. Zamenjal je trske, pa spet nič in nič. Samo kadilo se je nekaj časa, potem pa je skromen plamenček spet crknil.

Midva z Markom sva med tem časom pridno ogledovala stare steklenice na mizi in pokušala v kateri bi še bilo kaj užitne pijače. Končno sva ugotovila, da je še najboljša neka stara grenčica izpred treh let.

Ko nama je grenčica že dodobra ogrela kosti, se je tudi g. župniku posrečilo, da so trske vendarle zagorele. Prijetno je prasketalo najprej v njegovih rokah, potem pa je zagorelo tudi v peči.

Dimnik je čudovito vlekel in že se je slišalo prijetno tuljenje v peči. Nad pečjo se je že dvigal kar peklenško velik ogenj, a g. župnik je še vedno nalagal drva. O, kako prijetno toplo je bilo, ko smo skupaj obujali vse stare spomine, ki so nas vezale na ta vinograd v Cerovcu.

Kaj pa sedaj? Ali naj že gremo domov, ali še obiščemo kakšno klet. Odločili smo se ne za eno, ne za drugo. Obiskalo smo našo zvrhno sosedo in seveda dragega soseda Vinkota. Kako so njegove rejene kokoši veselo kokodakale, ko smo prišli in kako so debeli zajčki pospešeno žvečili dišeče seno. No, nam pa ni bilo ne do kokodakanja, ne do dišečega sena, tokrat smo si zaželeli dobre popoldanske kave.

Seveda smo se morali pokloniti najprej hišni gospe, ki nas je že na vratih prijazno sprejela. Posadila nas je za mizo in potem so na mizo romale same dobrote od renškega rizlinga, domačih pustnih krofov do omamno dišeče »bar kave«. Ob takih dobrotah nam ni bilo težko klepetati in se spominjati vseh veselih dogodkov od tistega našega prvega skupnega piknika na velikonočni ponedeljek, menda že davnega leta 2003-jega. Vsako leto smo držali to tradicijo, potem pa tej pridružili še postavljanje klopotca na predvečer praznika svetega Roka, drugega zavetnika vinogradnikov.

Mi bi klepetali še v nedogled, kar je g. župnik le opazil, da ura gre neutrudno naprej. Na hitro smo se morali posloviti, pri sosedu močno pospešiti, da nas ni prestregel, sicer bi doma zagotovo zamudili vse važne programe, tudi večerno mašo.

Tako smo pa le srečno prišli domov, seveda pravočasno in mimo vseh policijskih zased, kar je pa v tem času najvažnejše.

